

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ເລກທີ 06/94

ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ

ຫມວດທີ I
ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ຈຸດປະສົງຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ແມ່ນແນໃສ່ແກ້ໄຂວິສາຫະກິດທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ເພື່ອປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ, ຂອງເຈົ້າໜີ້, ຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້, ການໃຫ້ກູ້ຢືມສິນເຊື່ອ, ປົກປັກຮັກສາຄວາມເປັນລະບຽບຂອງການດຳເນີນທຸລະກິດ, ສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ແລະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດສັງຄົມ.

ມາດຕາ 2. ວິສາຫະກິດທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ

ວິສາຫະກິດທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ແມ່ນວິສາຫະກິດທີ່ພວມປະສົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຫລື ຖືກຫລຸບທຶນໃນການເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ບັນດາວິທີການດ້ານການເງິນອັນ ຈຳເປັນ ແລ້ວ ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ສາມາດຊຳລະໜີ້ສິນໄດ້ຕາມກຳນົດເວລາ.

ມາດຕາ 3. ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ກົດໝາຍ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ນຳໃຊ້ສຳລັບທຸກວິສາຫະກິດ ທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ຊຶ່ງມີທີ່ຕັ້ງຫລື ປະກອບ ທຸລະກິດຢູ່ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ບໍ່ວ່າຈະເຄື່ອນໄຫວດ້ວຍຕົນເອງ ຫລືດ້ວຍຕົວ ແທນກໍຕາມ.

ມາດຕາ 4. ສິດໃນການຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືຮ້ອງຂໍໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ

ເມື່ອວິສາຫະກິດໃດໜຶ່ງຫາກຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ເຈົ້າໜີ້ມີສິດຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືວິສາຫະກິດ ເອງມີສິດ ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍ.

ຫມວດທີ II ການຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືການຮ້ອງຂໍໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ

ມາດຕາ 5. ເງື່ອນໄຂການຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືການຮ້ອງຂໍໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ

ການຮ້ອງຟ້ອງຫລືການຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດຈະປະຕິບັດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອວິສາຫະກິດນັ້ນຫາກມີໜີ້ສິນຈົນເກີນຄວາມສາມາດຊໍາລະໄດ້ ຫລືເຈົ້າໜີ້ຫາກໄດ້ສິ່ງໃບທວງໜີ້ໃຫ້ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ແລ້ວຢ່າງໜ້ອຍສາມຄັ້ງ ຊຶ່ງແຕ່ລະຄັ້ງຫ່າງກັນບໍ່ໃຫ້ຫລຸດ 20 ວັນ ແລະວິສາຫະກິດລູກໜີ້ກໍໄດ້ເຊັນຮັບເອົາແລ້ວ ແຕ່ຫາກບໍ່ໄດ້ຊໍາລະໜີ້ສິນ.

ໃນກໍລະນີວິສາຫະກິດ ຫາກເຫັນວ່າຕົນເອງພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຊຶ່ງຄາດຄະເນວ່າຈະບໍ່ສາມາດຊໍາລະໜີ້ສິນໄດ້ ກໍສາມາດຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍວິສາຫະກິດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 6. ສໍານວນຄໍາຮ້ອງຟ້ອງຂອງເຈົ້າໜີ້

ສໍານວນຄໍາຮ້ອງຟ້ອງຂອງເຈົ້າໜີ້ຕໍ່ສານ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ໃບຄໍາຮ້ອງ ຊຶ່ງໃນນັ້ນໃຫ້ບອກຊື່,ນາມສະກຸນ ແລະທີ່ຢູ່ຂອງເຈົ້າຂອງຄໍາຮ້ອງ, ຊື່ ແລະ ທີ່ຕັ້ງຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງໃຫ້ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍ;
2. ໃບທວງໜີ້ ແລະໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນທີ່ວິສາຫະກິດດັ່ງກ່າວ ບໍ່ຊໍາລະໄດ້ຕາມກຳນົດ.

ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ຕ້ອງຈ່າຍເງິນຄ່າທຳນຽມສານຕາມກົດຫມາຍວ່າດ້ວຍຄ່າທຳນຽມສານ.

ມາດຕາ 7. ສໍານວນຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງວິສາຫະກິດ

ສໍານວນຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງວິສາຫະກິດຕໍ່ສານ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ໃບຄໍາຮ້ອງ ຊຶ່ງໃນນັ້ນໃຫ້ບອກ ຊື່ ແລະທີ່ຕັ້ງຂອງວິສາຫະກິດ, ຊື່ ແລະນາມສະກຸນຂອງ ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຫລືຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດ;
2. ເອກະສານຢັ້ງຢືນ ການນຳໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆ ເພື່ອແກ້ໄຂຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກຂອງວິສາຫະກິດໃນໄລຍະຜ່ານມາ ;
3. ບົດບັນທຶກກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງວິສາຫະກິດ ກ່ຽວກັບການຕົກລົງເຫັນດີ ໃຫ້ຮ້ອງຂໍຕໍ່ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ. ສຳລັບວິສາຫະກິດບຸກຄົນ ແລະບໍລິສັດຈຳກັດຜູ້ດຽວ ບໍ່ຈຳເປັນມີບົດບັນທຶກດັ່ງກ່າວ;

4. ບັນຊີລາຍຊື່ເຈົ້າໜີ້ ພ້ອມດ້ວຍຈຳນວນໜີ້, ໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດ ແລະບົດສະຫລຸບ ການເຄື່ອນໄຫວປະຈຳປີຂອງວິສາຫະກິດສອງປີສຸດທ້າຍ. ຖ້າວ່າວິສາຫະກິດຫາກເຄື່ອນໄຫວຍັງບໍ່ທັນ ຮອດສອງປີ ກໍໃຫ້ມີໃບສະຫລຸບຊັບສົມບັດ ແລະບົດສະຫລຸບການເຄື່ອນໄຫວຂອງໜີ້ໄດ້ລະຍະການເຄື່ອນ ໄຫວຂອງວິສາຫະກິດ.

ຜູ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດຕົນ ຕ້ອງຈ່າຍເງິນຄ່າ ທຳນຽມສານຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຄ່າທຳນຽມສານ.

ມາດຕາ 8. ການຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືຄຳຮ້ອງຂໍ

ສານຈະຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ໃຫ້ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອ ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງນັ້ນຫາກເປັນເຈົ້າໜີ້ ຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບສິດຈາກເຈົ້າໜີ້ຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ສຳ ນວນຄຳຮ້ອງຟ້ອງຕ້ອງໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 6 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້. ສຳລັບຄຳ ຮ້ອງຂໍຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນໃຫ້ປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 7 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 9. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງ

ໃນກໍລະນີຄຳຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ຫາກບໍ່ມີ ເຫດຜົນພຽງພໍ ແລະ ມີຈຸດປະສົງແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືກຟ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເສັຍຫາຍ ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງນັ້ນຈະຖືກ ດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 10. ກຳນົດເວລາພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືຄຳຮ້ອງຂໍ

ພາຍໃນກຳນົດ 7 ວັນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ສານໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຟ້ອງເປັນຕົ້ນໄປ ສານຕ້ອງແຈ້ງກ່ຽວ ກັບການຕົກລົງຂອງຕົນໃຫ້ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງຊາບ. ຖ້າວ່າສານຫາກຕົກລົງຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາ, ສານກໍຕ້ອງແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໃຫ້ວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງຊາບ ພ້ອມທັງສົ່ງສຳເນົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງຄັດ ຕິດໄປພ້ອມ.

ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບໃບແຈ້ງການຂອງສານ ເປັນຕົ້ນໄປວິສາຫະກິດ ທີ່ຖືກ ຟ້ອງນັ້ນຕ້ອງສົ່ງບົດສະຫລຸບລາຍງານຍັງຍືນຄວາມອາດສາມາດການຊຳລະໜີ້ສິນໃຫ້ສານ.

ພາຍໃນກຳນົດ 35 ວັນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຟ້ອງ ເປັນຕົ້ນໄປສານຕ້ອງເປີດ ປະຊຸມເພື່ອພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຟ້ອງນັ້ນ.

ສຳລັບວິສາຫະກິດທີ່ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນ ພາຍໃນກຳນົດ 7 ວັນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງຮັບເອົາຄຳຮ້ອງຂໍເປັນຕົ້ນໄປ ສານຕ້ອງແຈ້ງເປັນລາຍລັກ ອັກສອນ ໃຫ້ບັນດາເຈົ້າໜີ້ຊາບ ພ້ອມດ້ວຍການກຳນົດວັນ ເວລາ ທີ່ສານຈະເປີດປະຊຸມພິຈາລະນາຄຳ ຮ້ອງຂໍນັ້ນ. ກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງເປີດຂຶ້ນ ພາຍໃນກຳນົດ 35 ວັນ ນັບແຕ່ວັນທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງຮັບ ເອົາຄຳຮ້ອງຂໍນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ຫມວດທີ III
ການພິຈາລະນາຄໍາຮ້ອງຟ້ອງ
ຫລື ຄໍາຮ້ອງຂໍໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ

ມາດຕາ 11. ການຍົກເລີກ ຫລືການຮັບເອົາຄໍາຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືຮ້ອງຂໍ ເພື່ອພິຈາລະນາ

ໃນການພິຈາລະນາຄະດີລົ້ມລະລາຍ ຕາມການຮ້ອງຟ້ອງຂອງເຈົ້າໜີ້ຫລືຕາມການຮ້ອງຂໍຂອງວິສາຫະກິດເອງນັ້ນ ເມື່ອສານທາງເຫັນວ່າບໍ່ມີຫລັກຖານຢັ້ງຢືນພຽງພໍກໍໃຫ້ສານຕັດສິນຍົກເລີກຄໍາຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືຄໍາຮ້ອງຂໍດັ່ງກ່າວ. ຜູ້ຮ້ອງຟ້ອງ ຫລືຜູ້ຮ້ອງຂໍມີສິດອຸທອນໄດ້ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ ວັນໄດ້ຊາບຄຳຕັດສິນຂອງສານເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 12. ການໄກ່ເກ້ຍລະຫວ່າງເຈົ້າໜີ້ ແລະວິສາຫະກິດລູກໜີ້

ວິສາຫະກິດທີ່ຢູ່ໃນສະພາວະລົ້ມລະລາຍ ມີສິດສະເໜີໃຫ້ສານທຳການໄກ່ເກ້ຍ ຖ້າສານໄດ້ພິຈາລະນາເຫັນສົມຄວນ ກໍຈະແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໄກ່ເກ້ຍ ເພື່ອທຳການໄກ່ເກ້ຍໃຫ້ມີການໂຍະຍານການຊຳລະໜີ້ສິນລະຫວ່າງເຈົ້າໜີ້ລາຍໃຫຍ່ ກັບວິສາຫະກິດນັ້ນ.

ການໄກ່ເກ້ຍຕ້ອງໄດ້ຮັກສາເປັນຄວາມລັບ. ຜູ້ໄກ່ເກ້ຍມີໜ້າທີ່ໄກ່ເກ້ຍລະຫວ່າງເຈົ້າໜີ້ ແລະວິສາຫະກິດລູກໜີ້ ເພື່ອເລື່ອນກຳນົດເວລາຊຳລະໜີ້ສິນຫລືຫລຸດຜ່ອນໜີ້ສິນລົງ ພ້ອມທັງຂໍໃຫ້ໂຈະການຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ.

ມາດຕາ 13. ຜົນຂອງການໄກ່ເກ້ຍ

ຖ້າວ່າເຈົ້າໜີ້ ແລະວິສາຫະກິດລູກໜີ້ທາງສາມາດຕົກລົງໄກ່ເກ້ຍກັນໄດ້ ແລະວິສາຫະກິດລູກໜີ້ ກໍສາມາດປະຕິບັດຕາມບົດບັນທຶກຂອງການໄກ່ເກ້ຍໄດ້ນັ້ນ ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ກໍຈະດຳເນີນກິດຈະ ການຂອງຕົນຕໍ່ໄປ ແລະການຮ້ອງຟ້ອງນັ້ນກໍຈະຕົກໄປ.

ໃນກໍລະນີບໍ່ສາມາດໄກ່ເກ້ຍກັນໄດ້ ຫລື ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມບົດບັນທຶກຂອງການໄກ່ເກ້ຍໄດ້ ສານກໍຈະຕົກລົງກຳນົດເວລາໃຫ້ຢຸດການຊຳລະໜີ້ສິນ,ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະສານ ເພື່ອພິຈາລະນາຕັດສິນ ການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງ ແລະ ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ.

ມາດຕາ 14. ສິດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງສານ

ໃນການພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ສານມີສິດ ແລະໜ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ລວບລວມເອກະສານຫລັກຖານເພື່ອພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;

2. ຕິດຕາມແລະກວດກາການເຄື່ອນໄຫວຂອງຜູ້ຄວບຄຸມຊັບສິນ;
3. ກຳນົດມາດຕະການຊົ່ວຄາວໃນກໍລະນີຈຳເປັນເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
4. ຄວບຄຸມກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້;
5. ຕົກລົງໂຈະ ຫຼືຍົກເລີກການພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
6. ປະກາດໃຫ້ວິສາຫະກິດລູກໜີ້ລົ້ມລະລາຍ.

ມາດຕາ 15. ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ

ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ພະນັກງານວິຊາການຂອງສານແຂວງຫລືກຳແພງນະຄອນຫນຶ່ງທ່ານ ເປັນຫົວໜ້າ;
2. ຕົວແທນເຈົ້າໜີ້;
3. ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
4. ຕົວແທນກຳມະບານ ແຂວງ ຫລືກຳແພງນະຄອນ;
5. ຕົວແທນກຳມະກອນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
6. ພະນັກງານວິຊາການຂອງອົງການການເງິນ.

ມາດຕາ 16. ການຄວບຄຸມຊັບສິນ

ພາຍຫລັງທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ມີການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ ທີ່ຖືກຟ້ອງ ວິສາຫະກິດດັ່ງກ່າວ ຍັງໃຫ້ສືບຕໍ່ດຳເນີນກິດຈະການ ແຕ່ຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຕິດຕາມກວດກາຂອງສານ ແລະຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ, ຫ້າມຊຸກເຊື່ອງ ຫລືເຄື່ອນຍ້າຍຊັບສິນ, ຫ້າມຂາຍ ຫລືໂອນຊັບສິນໄປທາງອື່ນ. ບັນດາຜູ້ປະກອບທຶນຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຖອກຮຸ້ນທີ່ຄ້າງຖອກທັງໝົດ ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ວັນໄດ້ຮັບແຈ້ງການກ່ຽວກັບການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງສານເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 17. ຊັບສິນທີ່ຖືກຄວບຄຸມເພື່ອໃຊ້ໜີ້

ຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຄວບຄຸມເພື່ອໃຊ້ໜີ້ລວມມີຊັບສິນທັງໝົດທີ່ເປັນກຳມະສິດຂອງວິສາຫະກິດ ຫລື ຂຶ້ນກັບການຄຸ້ມຄອງຂອງວິສາຫະກິດ ຊຶ່ງລວມມີ:

1. ຊັບສິນຄົງທີ່ ແລະ ເຄື່ອນທີ່ຂອງວິສາຫະກິດ ລວມທັງຊັບສິນທີ່ໃຫ້ເຊົ່າ ແລະ ໃຫ້ກູ້ຢືມ;
2. ເງິນສົດ ແລະ ຊັບສິນປະກອບທຶນ;
3. ໜີ້ຕ້ອງຮັບຂອງວິສາຫະກິດ.

ສຳຫລັບວິສາຫະກິດສ່ວນບຸກຄົນ ຫລືບໍລິສັດຮຸ້ນສ່ວນທີ່ຖືກພິຈາລະນາຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ ນັ້ນການຄວບຄຸມຊັບສິນເພື່ອໃຊ້ໜີ້ ຈະຖືກຍົກເວັ້ນເຄື່ອງໃຊ້ສອຍສ່ວນຕົວ ແລະອຸປະກອນການຜະລິດທີ່ຈຳເປັນ ແກ່ການປະກອບອາຊີບຂອງລູກໜີ້ ຊຶ່ງມີມູນຄ່າລວມທັງໝົດບໍ່ເກີນສອງແສນກີບ.

ມາດຕາ 18. ສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ຂອງຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ

ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ ມີສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ເຮັດບັນຊີຈຳນວນຊັບສິນທັງໝົດຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້;
2. ກວດກາ ແລະ ຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້. ໃນກໍລະນີຈຳເປັນ ກໍມີສິດສະເໜີໃຫ້ສານຕົກລົງນຳໃຊ້ມາດຕະການອັນຈຳເປັນ ແລະ ຮີບດ່ວນຊົ່ວຄາວ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້;
3. ເຮັດບັນຊີລາຍຊື່ເຈົ້າຫນີ້ ແລະ ຈຳນວນຫນີ້ທີ່ຕ້ອງສົ່ງໃຫ້ເຈົ້າຫນີ້;
4. ປະກາດແຈ້ງການ ກ່ຽວກັບການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້ ໃຫ້ມວນຊົນຊາບພ້ອມທັງກຳນົດວັນ ເວລາ ໃຫ້ເຈົ້າຫນີ້ ອ້າງສິດທອງຫນີ້.

ຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ ມີຫນ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ສານ ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງຕົນ. ການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຈຳເປັນໃນການເຄື່ອນໄຫວຄວບຄຸມຊັບສິນເປັນພາລະຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້.

ມາດຕາ 19. ກອງປະຊຸມເຈົ້າຫນີ້

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມເຈົ້າຫນີ້ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ເຈົ້າຫນີ້ທີ່ມີຢູ່ໃນບັນຊີລາຍຊື່ ຫລືຜູ້ຕາງຫນ້າເຈົ້າຫນີ້;
2. ຜູ້ຕາງຫນ້າຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້;
3. ຕົວແທນຂອງອົງການຈັດຕັ້ງກຳມະບານແຂວງ ຫລືກຳແພງນະຄອນ;
4. ຕົວແທນກຳມະກອນຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້.

ມາດຕາ 20. ການຮຽກໂຮມກອງປະຊຸມເຈົ້າຫນີ້

ກອງປະຊຸມເຈົ້າຫນີ້ ຮຽກໂຮມໂດຍຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ ຫລື ຕາມການສະເໜີຂອງເຈົ້າຫນີ້ ຊຶ່ງຕາງຫນ້າໃຫ້ 1/4 ຂອງຈຳນວນຫນີ້ທັງໝົດ.

ຫມາຍນັດ ພ້ອມດ້ວຍລາຍການຂອງກອງປະຊຸມ ຕ້ອງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຢ່າງຊ້າສາມວັນ ກ່ອນວັນເປີດປະຊຸມ.

ກອງປະຊຸມເຈົ້າຫນີ້ ຈະເປີດຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອມີເຈົ້າຫນີ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ຫລາຍກ່ວາເຄິ່ງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງຕາງຫນ້າໃຫ້ຢ່າງຫນ້ອຍ 2/3 ຂອງຈຳນວນຫນີ້ທັງໝົດ.

ມາດຕາ 21. ສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ຂອງກອງປະຊຸມເຈົ້າຫນີ້

ກອງປະຊຸມເຈົ້າຫນີ້ ມີສິດ ແລະ ຫນ້າທີ່ດັ່ງນີ້:

1. ພິຈາລະນາຜ່ານແຜນການພື້ນຖານວິສາຫະກິດຄົນໃໝ່ ແລະ ການຈັດຕັ້ງດຳເນີນທຸລະກິດ;
2. ຄົ້ນຄ້ວາແລະ ນຳສະເໜີຄຳຄິດຄຳເຫັນຕໍ່ສານກ່ຽວກັບການແບ່ງປັນຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດໃນກໍລະນີທີ່ແຜນການພື້ນຖານວິສາຫະກິດຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີ.

ມາດຕາ 22. ການໂຈະກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ຈະຖືກໂຈະໃນກໍລະນີດັ່ງນີ້:

1. ເຈົ້າໜີ້ ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ຫາກບໍ່ກາຍເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນເຈົ້າໜີ້ທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຕາງໜ້າໃຫ້ 2/3 ຂອງຈຳນວນໜີ້ທັງໝົດ;
2. ສຽງສ່ວນຫລາຍຂອງເຈົ້າໜີ້ ຊຶ່ງຕາງໜ້າໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2/3 ຂອງຈຳນວນໜີ້ຂອງເຈົ້າໜີ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ໄດ້ລົງມະຕິໃຫ້ໂຈະກອງປະຊຸມ.

ມາດຕາ 23. ພັນທະຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ຕໍ່ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ໃນກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້, ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຫລືຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດມີໜ້າທີ່ອະທິບາຍແຜນການໄກ່ເກີ້ຍ ແລະວິທີການຕ່າງໆ ໃນການຈັດຕັ້ງ ແລະເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດຄືນໃໝ່ຂອງວິສາຫະກິດ, ໃຫ້ຄຳກະຈ່າງແຈ້ງຕໍ່ບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນໃນກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້. ໃນກໍລະນີເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຫລື ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດຫາກບໍ່ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ໂດຍມີເຫດຜົນນັ້ນກໍຕ້ອງມອບສິດ ໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມແທນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບສິດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມແທນນັ້ນກໍມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຄືກັນກັບເຈົ້າຂອງຫລືຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດ. ໃນກໍລະນີທີ່ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດສ່ວນບຸກຄົນຫາກເສັຍຊີວິດຜູ້ສືບທອດເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນເປັນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມແທນ.

ມາດຕາ 24. ຮູບການຕົກລົງຂອງກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ ຈະຕົກລົງສະເໜີໃຫ້ສານພິຈາລະນາໜຶ່ງໃນສາມຮູບການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່;
2. ການຂາຍກິດຈະການ;
3. ການລົ້ມລະລາຍແລະການຊຳລະສະສາງ.

ມາດຕາ 25. ມະຕິຂອງກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້

ມະຕິຂອງກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ ຈະມີຜົນສັກສິດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງຂອງເຈົ້າໜີ້ ຊຶ່ງຕາງໜ້າໃຫ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2/3 ຂອງຈຳນວນໜີ້ທັງໝົດ.

ຫມວດທີ IV
ການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່

ມາດຕາ 26. ພັນທະຂອງເຈົ້າຂອງ ຫລືຜູ້ຕາງໜ້າວິສາຫະກິດ

ເຈົ້າຂອງ ຫລືຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ຕາມທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງ.

ມາດຕາ 27. ສິດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໜີ້

ເຈົ້າໜີ້ມີສິດ ແລະໜ້າທີ່ ປະຕິບັດຕາມຄຳຕັດສິນຂອງສານ ແລະ ຕິດຕາມການປະຕິບັດ ແຜນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້.

ມາດຕາ 28. ການໂອນຊັບສິນ

ຊັບສິນທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການສືບຕໍ່ການດຳເນີນທຸລະກິດຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ນັ້ນ ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມໂອນ ຖ້າຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກສານ.

ມາດຕາ 29. ການປ່ຽນແປງກົດລະບຽບຂອງວິສາຫະກິດ

ກົດລະບຽບຂອງວິສາຫະກິດ ທີ່ຢູ່ໃນສະພາບຟື້ນຟູນັ້ນອາດຈະໄດ້ຮັບການປັບປຸງຄືນໃໝ່ ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບແຜນການຟື້ນຟູດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 30. ການເພີ່ມທຶນ

ເພື່ອໃຫ້ສາມາດສືບຕໍ່ດຳເນີນທຸລະກິດຕາມແຜນການຟື້ນຟູໄດ້ ວິສາຫະກິດອາດມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມທຶນ.

ການເພີ່ມທຶນອາດຈະດຳເນີນດ້ວຍຮູບການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ການເພີ່ມມູນຄ່າຂອງຮຸ້ນ;
2. ການຫັນເອົາເຈົ້າໜີ້ມາເປັນຜູ້ປະກອບທຶນ;
3. ການເພີ່ມຈຳນວນຮຸ້ນ;
4. ການກູ້ຢືມ.

ມາດຕາ 31. ກຳນົດເວລາຟື້ນຟູ

ກຳນົດເວລາຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ 2 ປີ ນັບແຕ່ມີທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງແຜນການຟື້ນຟູເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃນໄລຍະເວລາດຳເນີນການຟື້ນຟູ ວິສາຫະກິດຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ແທນໜີ້ສິນຕາມແຜນການຟື້ນຟູນັ້ນ.

ມາດຕາ 32. ຄຳຕັດສິນຂອງສານ

ຜ່ານໄລຍະການຟື້ນຟູ ຖ້າວ່າວິສາຫະກິດຫາກສາມາດເຄື່ອນໄຫວທຸລະກິດຂອງຕົນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນສານຈະຕັດສິນໃຫ້ດຳເນີນກິດຈະການຕໍ່ໄປ, ຖ້າວ່າວິສາຫະກິດ ຫາກບໍ່ສາມາດຟື້ນຕົວໄດ້ສານກໍ ຈະຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດນັ້ນລົ້ມລະລາຍ.

ໃນໄລຍະດຳເນີນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ຢູ່ນັ້ນ ສານສາມາດຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍເວລາໃດກໍໄດ້ ຖ້າຫາກເຫັນວ່າວິສາຫະກິດນັ້ນ ຈະບໍ່ສາມາດຟື້ນຕົວໄດ້.

ຫມວດທີ V
ການຂາຍກິດຈະການ

ມາດຕາ 33. ການຂາຍກິດຈະການ

ນັບແຕ່ມີທີ່ສານໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ ເປັນຕົ້ນໄປ ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິ ບຸກຄົນ ສາມາດສະເໜີຂໍຊື້ກິດຈະການຂອງວິສາຫະກິດທັງຫມົດ ຫລືສ່ວນໃດສ່ວນຫນຶ່ງກໍໄດ້.

ໃນກໍລະນີຂໍຊື້ກິດຈະການສ່ວນໃດສ່ວນຫນຶ່ງນັ້ນ ສານຕ້ອງໄດ້ກຳນົດຢ່າງຈະແຈ້ງຊັບສິນທີ່ຈະຕົກລົງໃຫ້ຊື້ຂາຍໄດ້.

ມາດຕາ 34. ເງື່ອນໄຂຂອງຜູ້ຊື້

ສານຕ້ອງໄດ້ຄົ້ນຄວ້າເລືອກເຟັ້ນເອົາຜູ້ທີ່ສາມາດຊຳລະຄ່າຊື້ກິດຈະການ ຕາມກຳນົດເວລາທີ່ສານໄດ້ວາງໄວ້. ຜູ້ຊື້ກິດຈະການສາມາດຂາຍ ຫລືໂອນຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດໃຫ້ຄົນອື່ນ ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຊຳລະຄ່າຊື້ກິດຈະການນັ້ນຫມົດແລ້ວ.

ຫມວດທີ VI
ການລົ້ມລະລາຍ ແລະການຊຳລະສະສາງ

ມາດຕາ 35. ການຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍ

ສານຈະຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍໄດ້ ຖ້າຫາກເກີດມີກໍລະນີໃດກໍລະນີຫນຶ່ງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ເຈົ້າຂອງ ຫລືຜູ້ຕາງໜ້າຂອງວິສາຫະກິດ ບໍ່ມີແຜນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່;
2. ເຈົ້າຂອງ ຫລືຜູ້ຕາງໜ້າວິສາຫະກິດ ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 23 ຂອງກົດຫມາຍສະບັບນີ້;
3. ກອງປະຊຸມເຈົ້າໜີ້ບໍ່ຮັບເອົາແຜນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດໃໝ່;
4. ສິ້ນສຸດກຳນົດເວລາການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດໃໝ່ ແຕ່ການດຳເນີນທຸລະກິດຂອງວິສາຫະກິດກໍຍັງມີຜົນກຳໄລ ແລະເຈົ້າໜີ້ກໍ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພິຈາລະນາການລົ້ມລະລາຍ;
5. ວິສາຫະກິດ ໄດ້ລ່ວງລະເມີດຂໍ້ຕົກລົງຂອງສານຢ່າງຮ້າຍແຮງ ໃນໄລຍະດຳເນີນການຟື້ນຟູວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່;
6. ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ໂຕນຫນີ ຫລືເສັຍຊີວິດ ແລະຜູ້ສືບທອດໄດ້ປະຕິເສດການສືບທອດ ຫລືວ່າບໍ່ມີຜູ້ສືບທອດ ໃນໄລຍະເວລາທີ່ພວມພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 36. ຄຳຕັດສິນຂອງສານ

ຄຳຕັດສິນຂອງສານໃຫ້ວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍ ປະກອບດ້ວຍເນື້ອໃນສຳຄັນທີ່ຈຳເປັນດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ຊື່ຂອງສານ, ຊື່ ແລະນາມສະກຸນຂອງຜູ້ພິພາກສາທີ່ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ;
2. ວັນທີ ແລະເລກທີ່ຂອງຄຳຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ພິຈາລະນາຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ;
3. ຊື່ ແລະເລກທະບຽນຂອງວິສາຫະກິດ ທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ;
4. ວັນທີ່ຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ;
5. ເຫດຜົນການຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ;
6. ແຜນການແບ່ງປັນຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 37. ການອຸທອນຄຳຕັດສິນຂອງສານ

ເຈົ້າໜີ້, ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ຫລືຜູ້ຕາງໜ້າ ມີສິດຂໍອຸທອນຄຳຕັດສິນຂອງສານກ່ຽວກັບການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ຮັບຊາບຄຳຕັດສິນນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 38. ການແຕ່ງຕັ້ງຄະນະຊຳລະສະສາງ

ສານເປັນຜູ້ຕົກລົງສ້າງຕັ້ງຄະນະຊຳລະສະສາງ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ :

1. ພະນັກງານປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານເປັນຫົວໜ້າ;
2. ຜູ້ຕາງໜ້າອົງການການເງິນ;
3. ຜູ້ຕາງໜ້າທະນາຄານຂັ້ນແຂວງ ຫລືກຳແພງນະຄອນ;
4. ຕົວແທນເຈົ້າໜີ້;
5. ຕົວແທນກຳມະບານແຂວງ ຫລືກຳແພງນະຄອນ;
6. ຕົວແທນກຳມະກອນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້;
7. ຜູ້ຕາງໜ້າວິສາຫະກິດລູກໜີ້.

ມາດຕາ 39. ສິດ ແລະໜ້າທີ່ຂອງຄະນະຊຳລະສະສາງ.

ຄະນະຊຳລະສະສາງມີສິດ ແລະໜ້າທີ່ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ກວດກາຊັບສິນ ແລະໜີ້ສິນຂອງວິສາຫະກິດ;
2. ຮັບເອົາການມອບຊັບສິນ, ເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆຈາກຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນ;
3. ລົບລ້າງສັນຍາຂອງວິສາຫະກິດທີ່ເຮັດຂຶ້ນ ໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ;
4. ຮີບໂຮມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ;
5. ປະມູນຂາຍຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ;
6. ແບ່ງປັນຊັບສິນໃຫ້ເຈົ້າໜີ້;

7. ແບ່ງປັນສ່ວນທີ່ເຫລືອຈາກການໃຊ້ຫນີ້ສິນແລ້ວນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າຂອງ ຫລືໃຫ້ຜູ້ປະກອບທຶນຂອງວິສາຫະກິດ.

ການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຈຳເປັນໃນການເຄື່ອນໄຫວຂຳລະສະສາງນັ້ນເປັນພາລະຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້.

ມາດຕາ 40. ການລົບລ້າງສັນຍາ ຫລືເອກະສານທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ

ເພື່ອຮັບໂຮມເອົາຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດ ມາໃຊ້ແທນຫນີ້ສິນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນນັ້ນ ຄະນະຂຳລະສະສາງມີສິດ ແລະຫນ້າທີ່ກວດກາ, ລົບລ້າງສັນຍາ ຫລືເອກະສານອື່ນໆ ທີ່ວິສາຫະກິດ ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ ກ່ອນການຕົກລົງຂອງສານໃຫ້ມີການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້ເຊັ່ນ:

1. ການຂາຍຊັບສິນຫລຸດລາຄາ;
2. ການຄ້ຳປະກັນຫນີ້ເກົ່າ;
3. ການເຊັນສັນຍາ ຫລືການໂອນຊັບສິນໃຫ້ພີ່ນ້ອງ, ຫມູ່ເພື່ອນ ຫລືການເອົາຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດໃຫ້ຜູ້ອື່ນນຳໃຊ້.

ມາດຕາ 41. ການຮັບໂຮມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້

ຄະນະຂຳລະສະສາງຕ້ອງດຳເນີນການຮັບໂຮມຊັບສິນທັງຫມົດຂອງວິສາຫະກິດລູກຫນີ້ດັ່ງນີ້:

1. ຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດເຊັ່ນ: ທີ່ດິນ, ເຮືອນ, ສາງ, ໂຮງງານ, ພາຫະນະອຸປະກອນການຜະລິດ ແລະສິນຄ້າໃນສາງເປັນຕົ້ນ;
2. ຫນີ້ທີ່ຕ້ອງຮັບຂອງວິສາຫະກິດທັງຫມົດ.

ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຮັບໂຮມຊັບສິນແລ້ວ ຄະນະຂຳລະສະສາງມີສິດ ແລະຫນ້າທີ່ປະມູນຂາຍຊັບສິນດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 42. ພັນທະຂອງລູກຫນີ້

ພາຍຫລັງທີ່ ສານໄດ້ຕັດສິນ ໃຫ້ວິສາຫະກິດລູກຫນີ້ລົ້ມລະລາຍແລ້ວ ວິສາຫະກິດລູກຫນີ້ມີພັນທະຮ່ວມມື ກັບຄະນະຂຳລະສະສາງ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ.

ລູກຫນີ້ຈະອອກນອກເຂດອຳນາດສານ ຫລື ອອກນອກປະເທດ ໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອລູກຫນີ້ຫາກມີຄວາມຈຳເປັນແທ້, ມີການຄ້ຳປະກັນຢ່າງເຫມາະສົມ ແລະໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກ ສານທີ່ໄດ້ຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍ ຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ສານຫາກໄດ້ຮັບລາຍງານ ແລະເຫັນວ່າລູກຫນີ້ ມີພິດຕິກຳຈະລົບຫນີ້ອອກນອກເຂດອຳນາດຂອງສານ ຫລື ອອກນອກປະເທດ ສານມີສິດອອກຄຳສັ່ງກັກຕົວໄດ້.

ມາດຕາ 43. ປະກາດການລົ້ມລະລາຍ

ພາຍໃນກຳນົດ 10 ວັນ ນັບແຕ່ມີຄຳຕັດສິນຂອງສານ ກຽວກັບການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດແລ້ວ ຜູ້ພິພາກສາຕ້ອງໄດ້ອອກປະກາດທາງສື່ສານມວນຊົນ ສາມມື້ຕິດຕໍ່ກັນ ກຽວ ກັບການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຕ້ອງສົ່ງສຳເນົາຄຳຕັດສິນການລົ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດນັ້ນໄປໃຫ້:

1. ຫ້ອງການປະຕິບັດຄຳຕັດສິນຂອງສານ;
2. ເຈົ້າໜີ້ ແລະ ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ;
3. ອົງການ ການເງິນ ;
4. ອົງການກຳມະບານ;
5. ອົງການທີ່ຂຶ້ນທະບຽນສ້າງຕັ້ງວິສາຫະກິດ;
6. ອົງການທະນາຄານ;
7. ສະພາການຄ້າ ແລະອຸດສາຫະກຳ;
8. ອົງການຕຳຫລວດເສດຖະກິດ.

ມາດຕາ 44. ການແບ່ງປັນຊັບສິນໃຫ້ເຈົ້າໜີ້

ເມື່ອຄະນະຊຳລະສະສາງ ຮີບໂຮມຊັບສິນ, ໜີ້ຕ້ອງຮັບຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ແລ້ວ ກໍຈະດຳເນີນການແບ່ງປັນຊັບສິນນັ້ນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜີ້ ໂດຍປະຕິບັດຕາມລຳດັບບຸລິມະສິດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຄ່າແຮງງານຂອງກຳມະກອນ;
2. ໜີ້ສິນຕໍ່ລັດ;
3. ໜີ້ສິນທີ່ມີການຄ້ຳປະກັນ;
4. ໜີ້ສິນທີ່ບໍ່ມີການຄ້ຳປະກັນ.

ການໃຊ້ແທນໜີ້ສິນດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໃຫ້ໃຊ້ແທນໜີ້ສິນ ທີ່ໄດ້ຮັບບຸລິມະສິດກ່ອນໃຫ້ຄົບຖ້ວນແລ້ວເຫລືອ ເທົ່າໃດ ຈຶ່ງໃຊ້ແທນໜີ້ສິນລຳດັບຕໍ່ໄປ.

ສຳລັບໜີ້ສິນທີ່ຢູ່ໃນລຳດັບດຽວກັນນັ້ນ ຖ້າຊັບສິນເພື່ອໃຊ້ແທນໜີ້ສິນທາກບໍ່ພຽງພໍໃຫ້ໃຊ້ແທນຕາມ ສ່ວນຮ້ອຍຂອງມູນຄ່າແຕ່ລະໜີ້ສິນ.

ມາດຕາ 45. ການແບ່ງປັນຊັບສິນທີ່ເຫລືອ

ພາຍຫລັງການແບ່ງປັນຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຄົບຖ້ວນແລ້ວ ຖ້າວ່າຊັບສິນນັ້ນທາກຍັງເຫລືອຢູ່ ກໍໃຫ້ແບ່ງປັນແກ່ຜູ້ປະກອບທຶນ ຕາມວິທີແບ່ງປັນຜົນກຳໄລ ຫລືແບ່ງປັນໃຫ້ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 46. ການກວດກາການຊຳລະສະສາງ

ນັບແຕ່ມີໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນ ຄະນະຊຳລະສະສາງ ຕ້ອງໄດ້ລາຍງານຢ່າງເປັນປົກກະຕິຕໍ່ສານ ທີ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຕົນນັ້ນ, ລາຍງານໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ ແລະເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດຊາບນຳ.

ເຈົ້າໜີ້ ແລະ ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ມີສິດທິວ່າງ ຫລືຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ ກ່ຽວກັບການກະທຳທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄະນະຊຳລະສະສາງ.

ຫມວດທີ VII ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ກະທຳຜິດ

ມາດຕາ 47. ການກະທຳຜິດກ່ອນການຄວບຄຸມຊັບສິນ

ຖ້າຄະນະຄວບຄຸມຊັບສິນຫາກກວດກາເຫັນວ່າກ່ອນການຮ້ອງຟ້ອງໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການ ລີ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດ ຄະນະອຳນວຍການຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ເຊື່ອຮູ້ອຳເອກະສານບັນຊີຂອງວິສາ ຫະກິດ, ເຊື່ອຮູ້ອຳຊັບສິນ, ຍົກຍ້າຍ, ໂອນຊັບສິນ ຫລືເພີ່ມໜີ້ສິນໂດຍບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ເຮັດສັນຍາຄຳປະກັນໃຫ້ໜີ້ສິນທີ່ບໍ່ມີການຄຳປະກັນ, ລົບລ້າງຫລືຫລຸດຜ່ອນສິດທວງໜີ້ຕ້ອງຮັບຂອງວິສາຫະກິດ ຄະນະອຳນວຍການຂອງວິສາຫະກິດດັ່ງກ່າວຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມກົດຫມາຍ.

ມາດຕາ 48. ການກະທຳຜິດໃນໄລຍະຄວບຄຸມຊັບສິນ

ເມື່ອສານໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ມີການຄວບຄຸມຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດລູກໜີ້ແລ້ວ ຖ້າວ່າຄະນະຮັບຜິດຊອບວິສາຫະກິດນັ້ນຫາກຍັງຮັບສິນເຊື່ອໂດຍບໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຊາບ ວ່າຕົນເອງໄດ້ຖືກຄວບຄຸມຊັບສິນ ຫລື ຖືກຟ້ອງໃຫ້ລີ້ມລະລາຍ ແລະຫາກຍັງດຳເນີນທຸລະກິດຢູ່ ໂດຍອອກຊື່ອື່ນ ຫລືເອົາຊື່ຜູ້ອື່ນມາບັງໜ້າຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມກົດຫມາຍ.

ມາດຕາ 49. ການຫ້າມດຳລົງຕຳແໜ່ງ

ປະທານ, ສະມາຊິກຂອງສະພາບໍລິຫານ ຫລືຄະນະອຳນວຍການຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລີ້ມລະລາຍບໍ່ມີສິດດຳລົງຕຳແໜ່ງເປັນປະທານ, ເປັນສະມາຊິກຂອງສະພາບໍລິຫານ ຫລືຄະນະອຳນວຍການຂອງວິສາຫະກິດອື່ນອີກ ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນວິສາຫະກິດໃດກໍຕາມ ພາຍໃນກຳນົດສາມປີນັບແຕ່ມີທີ່ສານໄດ້ຕັດສິນໃຫ້ວິສາຫະກິດລີ້ມລະລາຍເປັນຕົ້ນໄປ ຍົກເວັ້ນສະມາຊິກສະພາບໍລິຫານຂອງລັດວິສາຫະກິດ ແລະ ວິສາຫະກິດທີ່ຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຕັດສິນການລີ້ມລະລາຍຂອງວິສາຫະກິດຕົນດ້ວຍຄວາມສະຫມັກໃຈ ແລະສາມາດໃຊ້ແທນໜີ້ສິນໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ.

ມາດຕາ 50. ມາດຕະການຕໍ່ຄະນະຄວບຄຸມແລະຄະນະຊຳລະສະສາງ

ຄະນະຄວບຄຸມ ຫລືຄະນະຊຳລະສະສາງ ຫາກໄດ້ກະທຳຜິດ ໃນໄລຍະເວລາ ທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນນັ້ນ ສານມີສິດປົດຜູ້ຄວບຄຸມ ຫລືຜູ້ຊຳລະສະສາງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ຫລືທັງຫມົດກໍໄດ້ຖ້າເຫັນວ່າຜູ້ນັ້ນ ມີຄວາມຜິດພາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນ. ຫລັງຈາກນັ້ນສານຈະພິຈາລະນາຕັດສິນ ໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໃໝ່ ຫລືຄະນະໃໝ່ແທນ.

ໃນກໍລະນີຜູ້ຄວບຄຸມ ຫລືຜູ້ຊຳລະສະສາງ ຫາກໄດ້ກະທຳຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງຈະຖືກດຳເນີນຄະດີ

ຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 51. ຜູ້ແອບອ້າງເປັນເຈົ້າໜີ້

ບຸກຄົນໃດອ້າງຕົນວ່າເປັນເຈົ້າໜີ້ຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຟ້ອງໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ ໂດຍບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງ ຈະຖືກດຳເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍ.

ຫມວດທີ VIII

ການປິດການຊຳລະສະສາງ ແລະ ການພິ້ນຈາກການເປັນຜູ້ລົ້ມລະລາຍ

ມາດຕາ 52. ການປິດການຊຳລະສະສາງ

ການຊຳລະສະສາງໜີ້ສິນຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍ ຈະຖືກປິດລົງໃນກໍລະນີໃດໜຶ່ງດັ່ງນີ້:

1. ສານສາມາດໄກ່ເກ້ຍໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ ແລະລູກໜີ້ມີການປະນີປະນອມກັນໄດ້;
2. ຄະນະຊຳລະສະສາງໄດ້ສິ້ນສຸດການແບ່ງປັນຊັບສິນໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຈົນຄົບ ຫລືລູກໜີ້ບໍ່ມີຊັບສິນ ຈະແບ່ງປັນອີກ.

ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ປິດການຊຳລະສະສາງແລ້ວ ສານຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ອົງການຂັ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດ ເພື່ອລິບຊື່ວິສາຫະກິດທີ່ຖືກຕັດສິນໃຫ້ລົ້ມລະລາຍນັ້ນອອກຈາກບັນຊີປຶ້ມທະບຽນວິສາຫະກິດ ແລະອອກປະກາດ ທາງສື່ມວນຊົນ.

ມາດຕາ 53. ການຂໍໃຫ້ເປີດການຊຳລະສະສາງຄືນໃໝ່

ເຈົ້າໜີ້ ຫລືລູກໜີ້ມີສິດຮ້ອງຂໍໃຫ້ສານພິຈາລະນາຄືນ ກ່ຽວກັບການປິດການຊຳລະສະສາງຂອງວິສາຫະກິດທີ່ຖືກລົ້ມລະລາຍພາຍໃນກຳນົດ 15 ວັນ ນັບແຕ່ມີທີ່ສານໄດ້ປະກາດປິດການຊຳລະສະສາງເປັນຕົ້ນໄປ. ຖ້າສານຫາກເຫັນວ່າມີເຫດຜົນພຽງພໍ ກໍຈະພິຈາລະນາເປີດການຊຳລະສະສາງຄືນໃໝ່.

ມາດຕາ 54. ການພິ້ນຈາກການເປັນຜູ້ລົ້ມລະລາຍ

ສານຈະຕັດສິນໃຫ້ເຈົ້າຂອງວິສາຫະກິດ ທີ່ຖືກປະກາດລົ້ມລະລາຍນັ້ນ ພິ້ນຈາກການເປັນຜູ້ລົ້ມລະລາຍໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອສານຫາກໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍຂອງຜູ້ກ່ຽວ ໂດຍມີເອກະສານ ຍັ້ງຢືນວ່າໄດ້ປະຕິບັດການຊຳລະສະສາງສຳເລັດ ແລະໄດ້ສິ້ນສຸດການປະຕິບັດໂທດແລ້ວ.

ຫມວດທີ IX

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 55. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ລັດຖະບານ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ເປັນຜູ້ອອກຂໍ້ກຳນົດເພື່ອຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 56. ຜົນສັກສິດ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ມີຜົນສັກສິດພາຍຫລັງ ສາມສິບວັນ ນັບແຕ່ມີປະທານປະເທດ ແຫ່ງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ອອກລັດຖະດຳລັດ ປະກາດໃຊ້ເປັນຕົ້ນໄປ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 14 ຕຸລາ 1994

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ